

Van Janny van Rietschoten verschenen eerder:

Zeeën van tijd (2013)	ISBN: 978-94-022-0256-4
Finisterre (2014)	ISBN: 978-94-021-1919-0
Rhapsody (2016)	ISBN: 978-94-021-543-44
Mijmeringen (2019)	ISBN: 978-94-021-948-52

Voor de omslagfoto van “Zo kan het gaan” werd gebruik gemaakt van een foto van Frans Dijs

Gepubliceerd bij Brave New Books

© 2020 Janny van Rietschoten

ISBN: 978-94-640-532-72

Colofon

Titel: Zo kan het gaan

Auteur: Janny van Rietschoten

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
zonder schriftelijke toestemming van de auteur

Voorwoord

In ieder mensenleven gebeuren er soms dingen waarvan men denkt: ‘Nu vergaat voor mij de wereld! Dit is het einde! Maar dat is het einde niet. Als je langzaam bijkomt van de klap en je om durft te draaien, beseft je soms opeens wat je hebt mogen behouden. De aarzelende zon, smelt de kilte van het hart en verwarmt het. Goed, je bent misschien gewond maar je geneest. De pijn wordt minder al zal het een litteken blijven. Je weet; morgen gaat het beter. Misschien niet letterlijk morgen maar elke nieuwe dag ben je er dichterbij. ‘Ellende, verwerking en dankbaarheid. Dat moet je geloven. Dit heeft ook Sanne Kirchberg ervaren. Zoals zovelen. Allen onderweg. Ieder met zijn eigen levensverhaal en op zoek naar de zin van het leven, om dan te ontdekken: ‘Het is de moeite waard!’

Hoofdstuk 1

Sanne Kirchberg zat ik gepeins verzonken. Zich afvragend wat wijsheid was. Het ging om haar jongste zoon Vincent. Een fijne gevoelige knul, soms een beetje dromerig en daardoor misschien wat kwetsbaar. Zo heel anders weer dan zijn oudere broer Laurens, die eveneens vriendelijk was en prettig in de omgang, al drong ook hij zich aan niemand op. Ging gewoon rustig zijn gangetje en studeerde rechten. Twee heel verschillende zoons, die haar even dierbaar zijn.

Vincent was werkzaam op een drukkerij, waar het hem niet echt beviel, Hij zocht doorlopend ander werk en dat viel nog niet mee in deze tijd van werkeloosheid. Met zijn behaalde papieren als reclame- ontwerper / desktop publishing- specialist op zak, kreeg hij slechts mondjesmaat opdrachten en kon daar dus niet van bestaan. Toch nog onverwacht werd hem een baan als DTP- specialist in de Randstad aangeboden maar voorlopig voor een half jaar. Was het een sprong in het diepe? Een uitdaging? Een risico wat ieder mens soms moet durven nemen? Volgens de nog jonge directeur van het splinternieuwe bedrijf wél. Met het salaris zou Vincent er niet op vooruit gaan. Eventueel na een half jaar, tenzij hij voldeed.

Tevens moest hij bereid zijn om indien nodig des avonds overwerk te verrichten. Onbetaald. Hij begon zich af te vragen of hij dat eigenlijk allemaal wilde. Hij hoefde niet zo nodig de deur uit. Alhoewel dit wel een manier was om weg te komen uit die drukkerij..

Dit nu was de reden dat ook Sanne zich afvroeg wat wijsheid was. Guido haar man, begreep dat wel maar dacht evenals zij, dat het misschien positief zou zijn voor hun zoon. Dus moedigden ze Vincent aan het te proberen. Hij kon toch altijd weer terugkomen als het hem niet beviel?

Op toch nog korte termijn werd er een kamer gevonden met uitzicht op de nabijgelegen Amstel. Naar achteraf bleek een te mooie benaming voor een kot in een oud pand en de huur all- in was ook niet bepaald laag te noemen. Het gasstel in een zeer vochtig keukentje, was te vies om aan te pakken met daarop een koekenpan inclusief beschimmelde inhoud en op het aanrecht wat aangekoekt serviesgoed. Waarschijnlijk van een mede kamerbewoner die het met de hygiëne niet zo nauw nam.

‘Hier wil ik geen gebruik van maken.’ zei Vincent resoluut. ‘Dan koop ik liever een magnetron die ik op mijn kamer kan zetten. Als ik na een half jaar eventueel mijn vaste aanstelling krijg kan ik altijd nog naar andere woonruimte uitzien.’

Er werd verf gekocht, laminaat en een rolgordijn. Alles in grijs / wit. Vanzelf sprekend kwam er een extra slot op de nogal gammele kamerdeur zodat al zijn apparatuur inclusief computer en tablet, redelijk veilig zouden staan. Na een dag klussen, was het wel prettig om even een frisse neus te halen langs de naastgelegen Amstel. Enkele dagen later konden er wat meubels geplaatst worden. Hoe alles in dat hok paste was óók voor Sanne een raadsel! Het deed hoe dan ook gezellig aan. In het schemerdonker werd nog even koffie met de meegebrachte koek genuttigd aler de ouders weer richting zuiden vertrokken. Een rit van zo'n anderhalf uur.

Eenmaal thuis sprak Sanne de hoop uit dat Vincent de volgende ochtend niet door de wekker heen zou slapen op de eerste werkdag bij zijn nieuwe werkgever.

Waar maakte zij zich druk om, hij was toch zeker geen kleine jongen meer! Het werd tijd dat ze eens besepte dat ook haar jongste zoon al een poosje volwassen was. Guido bromde: 'Haal het niet in je hoofd om hem morgenochtend om 7.00 uur te 'appen' hij heeft zelf verantwoordelijkheids- gevoel genoeg!'

Het werk beviel Vincent wel. Alleen de zwager van de directeur lag hem niet bepaald. Helaas werd de man tot zijn chef gebombardeerd, terwijl deze totaal niets van DTP afwist. Wél kwam hij regelmatig met wijzigingen voor de reeds uitgevoerde opdrachten en bleek er tevens van overtuigd dat die opdrachten veel sneller konden.

Wat inhield dat er bijna elke avond overgewerkt moest worden. Schepte de man er misschien een sadistisch genoegen in, om de ander hoe dan ook te overheersen en daarmee eigen onkunde te verbloemen? Het komt wel vaker voor dat iemand die qua kennis op zichzelf niet veel voorstelt, alles in het werk stelt om over de rug en ten koste van een ander toch zijn status oftewel doel te bereiken.

Eindelijk terug op zijn kamer, pakt Vincent iets te drinken, schuift snel een maaltijd de magnetron in, verorberde die in ijltempo, wast de vuile boel af en duikt vervolgens vermoeid in zijn bed om de volgende morgen weer op tijd present te zijn. De spaarzame avonden dat er niet overgewerkt hoefde te worden, zit hij achter zijn computer. Soms komt Peter even langs. Peter en Els de Waal waren kennissen van Vincent zijn ouders. Met Peter wisselde hij dan bepaalde computer- programma's en probeerden ze uit. Peter is net zo'n P.C. fanaat als hij. De weekenden brengt Vincent bij zijn ouders in Brabant door. Zijn moeder had er op gestaan zijn was te blijven doen. Thuis kon hij uitslapen, sporten en discussiëren met zijn broer en werd tevens volgestopt met verse groenten en fruit.

In het pand stond nog een kamer leeg. Naast de zijne maar dat duurde niet lang. Toen er op een avond aangeklopt werd en hij afwachtend zijn deur opende, stond hij oog in oog met de eigenaar van het pand, die hem vervolgens voor wilde stellen aan een nieuwe kamerbewoonster. Angela een mager blond meisje, samen met haar moeder die was meegekomen om de kamer te bekijken. Toen Vincent na 't volgende weekend in Brabant, het pand aan de Amstel weer binnenstapte, bleek de bewuste Angela inmiddels haar kamer al betrokken te hebben. Af en toe ontmoette ze elkaar als hun werk er op zat en ze gelijk bij de deur aankwamen. Soms zaten ze toevallig in dezelfde sneltram en maakten een praatje. Zo had zij hem verteld in de kassen in Aalsmeer te werken omdat ze geen kantoorbaan kon krijgen en het werd goed betaald. Ook wist Vincent inmiddels dat ze graag naar bepaalde films keek, daar er op de televisie meestal voor haar niet bepaald interessante programma's te zien waren. Als Vincent zich soms op een avond verveelde kon hij gerust eens langskomen om bijvoorbeeld samen een film te kijken als hij zin had. 'Ach waarom ook niet?' dacht hij. Het is weer eens iets anders dan alleen zitten. Vaak raakten ze de aan de praat en vertelde Angela haar levensverhaal en zo was het ongemerkt al diep in de nacht als Vincent zijn eigen kamer weer op zocht.

Angela was Peter een keer tegen gekomen op de trap toen hij op weg was naar Vincent.

Zij had verondersteld dat het zijn vader was. Nadat ze samen regelmatig de vrije avonden doorbrachten, groeide er een band tussen de twee -kamer- bewoners. Zij gingen elkaars gezelschap steeds meer op prijs stellen.

Ongemerkt leken ze verliefd op elkaar te worden, alhoewel Angela bekende dat haar hart bij de eerste kennismaking al een sprongetje had gemaakt. Het daarop volgend weekend vertelde Vincent zijn ouders dat hij een vriendin had die Angela heette. ‘Zo; dat is leuk nieuws zoon!’ reageerde zijn vader enthousiast. ‘Dat is het zéker!’ beaamt Sanne. ‘Zou ze zin hebben om een keertje mee te komen?’ ‘Dat weet ik nog niet Ma. Eerst ga ik bij haar thuis kennismaken en daar zie ik eerlijk gezegd best een beetje tegenop en dat is dan nog maar voor een paar uurtjes. Je begrijpt dat als zij hier zou komen, het meteen voor een weekend is omdat je er weinig aan hebt als je met het openbaar vervoer op één dag heen en weer reist en een weekend blijven ziet ze dus echt nog even tegenop. Voorlopig kom ik nu dus eens in de twee weken naar huis. Als ik te zijner tijd een auto aan kan schaffen, verplaatsen we ons wat makkelijker en sneller. Op een dag heen en weer is dan ook geen probleem meer.’

Hij ging die zondagmiddag extra vroeg terug naar de Randstad om de avond samen met Angela door te brengen. De kennismaking bij Angela thuis, valt mee.

Toch is het prettig weer terug te komen op de eigen kamertjes ook al vonden ze het eerst maar een kot. (Ze hadden het eerder op hun manier toch wel sfeervol gemaakt.) Dan waren er nog de winkels en is er natuurlijk die Sneltram in de buurt om op hun werk te komen en de Amstel vlakbij, waarlangs ze een wandeling zouden kunnen maken.

Uiteindelijk kwam Angela dan toch een weekend met Vincent mee. Vriendelijk, bedeesd maar duidelijk gespannen. 'Ik kan mij zo goed indenken hoe zij zich voelt, Guido' bekende Sanne toen het jonge stel een straatje omging. 'Ik had dat precies zo toen ik voor 't eerst bij jou thuiskwam. Ze waren best aardig, daar niet van maar ik was heel onzeker!' 'Weet je nog Sanne, toen ik voor 't eerst bij jullie kwam? Alleen je zus en haar verloofde waren aanwezig. Jouw ouders kwamen pas later thuis.' 'Ja ik verdenk ze er nog steeds van dat ze dit bewust gedaan hebben om het niet zo officieel over te laten komen, zodat jij je dan alvast wat op je gemak zou voelen als ze binnenkwamen. Zo fijngevoelig zijn ze altijd wel geweest.'

Guido, Sanne en ook Laurens vonden Angela best aardig en dat bleek wederzijds te zijn. Laurens, de verstokte vrijgezel, die zei geen tijd te hebben voor een vaste vriendin, daar zijn rechtenstudie hem teveel op eiste.

Goed, hij had wel eens gezellige uitjes met medestudenten of ze gingen naar een concert of een uurtje squashen maar uiteindelijk had ieder mens wat ontspanning nodig op zijn tijd.

Vincent's contract was voor de helft verstreken toen hij ziek werd. Griep dacht hij en bleef met wat pillen en een gorgeldrank een paar dagen in bed. Toen er geen verbetering optrad besloot hij naar zijn ouderlijk huis te gaan om uit te zieken. Tenslotte had hij daar zijn huisarts. Vader Guido had hem aangeraden niet alle schepen achter zich te verbranden zolang zijn contract nog niet was verlengd. Anders zou je achteraf misschien alles weer terug moeten draaien zoals huisarts, tandarts of ziektekosten- verzekering om maar wat voorbeelden te noemen. Angela voelde zich ook niet goed en besloot bij haar thuis uit te gaan zieken. Vincent werd steeds zieker, had hoge koorts, ijlde en kon bijna geen geluid uitbrengen, zo dicht zat zijn keel. 'Ziekte van Pfeiffer' constateerde de huisarts en stopte hem vol met medicijnen. Die dichte keel was kritiek! Als er niet snel verbetering optrad, moest Vincent naar het Ziekenhuis om er in te laten snijden, zodat hij dan tenminste niet zou stikken. Schrik alom. Angela werd gebeld en bracht vervolgens een bezoek aan haar dokter maar bleek enkel een griepje te hebben. Ook belde ze regelmatig naar de ouders van Vincent omdat de patiënt zelf geen woord uit kon brengen en vroeg bezorgd naar de toestand van haar vriend. Uiteindelijk herstelde zijn keel en kreeg hij weer lucht. Angela was niet de enige die belde.

Ook het reclame- bureau liet regelmatig en ongeduldig van zich horen. Deels uit belangstelling en deels omdat ze zelf toch blijkbaar te weinig van DTP afwisten, zodat zij hem dagelijks met hun vragen bestookten. Vincent zat op hete kolen. De controleur kwam en zei hem goed uit te zieken en minstens nog zes weken thuis te blijven. Vincent vertelde hem van zijn contract en hoe bang hij was om zijn baan te verliezen. Vooral nu hij daar een vriendin had. Nog maar half opgeknapt, vermagerd witjes en slap, was hij niet tegen te houden. Hij moest en zou naar zijn kamer en werk. ‘Vooruit dan maar’ gaf de huisarts toe. ‘Maar om te beginnen voor halve dagen. Je hebt voorlopig nog veel rust nodig!’ Ter verwelcoming stond er een bos bloemen op zijn bureau. Zo blij waren ze dat hun redder in nood weer aanwezig was. Het werk had zich opgestapeld. Wilde Vincent alsjeblieft die avond overwerken? Zij zouden dan voor eten zorgen. Ondanks het feit dat Vincent moe was, kon hij geen nee zeggen. Zodra hij zich die avond uitgeput, in zijn kamer op het bed liet neervallen werd er op de houten tussenwand geklopt. Angela die wilde weten hoe het gegaan was. Toen zij zag hoe hij er aan toe was, schonk ze hem snel een glas fris in, sommeerde hem om in bed te kruipen en verdween na een knuffel weer naar haar eigen kamertje. Eigenlijk belachelijk, twee kleine hokjes naast elkaar. Samen verwoonden zij zeven-honderd-vijftig gulden per maand. Te gek voor woorden. Vincent had haar vast willen houden en dat ze bij hem zou blijven. Dat heeft haar aan het denken gezet.

Een collegaatje van Angela had boven een timmermans-werkplaats, samen met haar vriend een ruime kamer met ingebouwde keuken en gebruik van douche en toilet. Huurprijs 550.- per maand. Nu wilde het toeval; dat zij een flat aangeboden hadden gekregen en die bewuste kamer dus leeg kwam. Zo had zij Angela vandaag nog verteld. Deze neemt zich voor, morgen aan Vincent te vragen of het hem wat zou lijken om samen met haar die kamer te gaan bewonen. Als die dan tenminste nog beschikbaar was. Wanneer zij bij haar collegaatje informeert, blijkt dit inderdaad het geval. Helaas is Vincent met het avondeten weer niet op zijn kamer. Zou hij nu alweer over moeten werken? Vraagt Angela zich verontwaardigd af. Tot kwart voor tien moet ze geduld uitoefenen maar zodra zij hem op de trap hoort, is ze ook niet meer te houden en gunt hem amper de tijd om uit te blazen. ‘Mag ik eerst even bijkomen en wat drinken?’ ontuchttert hij haar. Enthousiast doet ze na hem vijf minuten rust gegund te hebben, nogmaals haar verhaal.

‘We kunnen allicht eens gaan kijken naar die kamer maar dat zal dan zaterdag of zondag worden want het is zo druk op de zaak, dat ik deze hele week moet overwerken.’ Angela staat perplex! ‘.. en je moest kalm aan doen van de dokter!’ ‘Ik wil mijn baan niet verliezen dus protesteer ik maar niet. Het weekend blijf ik dan wel hier vanwege die kamer.’ De was werd ditmaal bij Angela’s moeder gedaan, alhoewel Vincent dit geen prettig idee vond maar er zat nu niks anders op.

Het was al mooi dat hij dit weekend niet hoefde te reizen. Hij was nog steeds zo moe als een hond.

De kamer werd bekeken en geschikt bevonden. Er waren wel wat overnamekosten aan verbonden maar daar hadden ze dan ook wat voor. Het bericht dat ze zó snel al samen gingen wonen, werd door Sanne en Guido met gemengde gevoelens ontvangen. Laurens zorgde dat er een busje gehuurd werd en een medestudent zegde zijn hulp toe bij de verhuizing,

Met Angela's verjaardag kwamen Guido en Sanne met als cadeau een paar witte klapstoelen. Altijd gemakkelijk als ze visite kregen. Ook Laurens had er één cadeau gegeven. Vincent en Angela bleken zich finaal verslapen te hebben en ijlden om beurten naar de badkamer om schoon en fris hun gasten te verwelkomen. Het slaapbankje werd vliegensvlug ingeklapt door Vincent, zodat zijn ouders die al een hele reis achter de rug hadden tenminste 'makkelijk' konden zitten en ook de koffie was snel gezet. Ondanks het feit dat er door de twee grote dakramen voldoende licht naar binnen kwam, was er van binnen naar buiten niets anders te zien dan wolken. Het was met recht een zolderkamer. Angela wilde nog wat boodschappen doen bij de supermarkt verderop en het mooie weer lokte ook Sanne mee naar buiten. Zo had Guido gelijk mooi even de tijd om rustig met Vincent bij te praten. Het leek wel zomer en de meeste mensen waren daar ook naar gekleed.

Tegelijk viel op hoe anders de smaak was wat kleding betreft in de Randstad vergeleken bij het Zuiden. Meer gewaagd en minder fleurig, dacht Sanne maar ze zei dat niet. Het zou op kritiek kunnen lijken. De winkelwagen werd zo volgestouwd dat de inhoud na betaling onmogelijk naar de kamer gedragen kon worden, dus liepen Angela en Sanne met de rammelende winkelwagen over straat. De inhoud werd door Vincent naar boven gesjouwd en vervolgens bracht Angela de boodschappenkar netjes terug naar de supermarkt.

In de middag vertrokken Guido en Sanne weer naar het Zuiden. Het was een aardige rit en thuis wachtte hun gezellig ingerichte kamer met de gemakkelijke stoelen en uitzicht op hun tuin.

‘Binnenkort zal ik Vincent toch even bellen,’ denkt Sanne hardop. Niet dat ik de overbezorgde moeder wil lijken maar anders ben ik bang dat onze zoon misschien van ons vervreemd.’ Guido mompelt dat ’t nog maar de vraag is of Vincents contract wel verlengt wordt. ‘Laten we hopen van wel en zo niet; hij zit in de Randstad en daar zal allicht eerder werk te vinden zijn dan hier in het zuiden. We moeten maar afwachten wat het wordt.’

Vincent leefde nog een maand in onzekerheid. Er kwam een stagiaire die hij in mocht werken. Een jonge knul die echt alles nog moest leren. Dat nam alleen nog maar meer tijd in beslag. Als hij met zo iemand geholpen moest zijn dan konden ze het wel vergeten.

In gedachten was Sanne veel met haar jongste zoon bezig. Overal zag ze opeens kleine blonde jongetjes met grote blauwe ogen. Precies zoals Vincent er vroeger uitzag. In de wachtkamer van de dokter; op het station; overal! ‘Vreemd’ dacht ze. ‘Waarom word ik hier zo bij bepaald? Normaal zullen er altijd wel van dat soort knulletjes rond gelopen hebben maar vielen ze me blijkbaar niet op. Zal er iets met Vincent aan de hand zijn? Heeft hij misschien problemen? Was er een verklaring voor?’ Het zat haar niet lekker. Ze moest maar afwachten.

Haar mobiel rinkelde en ze zag dat Vincent in beeld was. ‘Hé joh! Hoe is het?’ ‘Best! Met jullie ook? We hadden toch afgesproken het weekend te komen?’ ‘Ja, gaat dat niet door dan?’ ‘Jawel maar we komen een dag eerder en gaan ook een dag eerder weer terug. Goed?’ ‘Natuurlijk jullie zijn van harte welkom.’ ‘Wij hebben namelijk goed nieuws!’ vervolgt Vincent ‘maar dat horen jullie wel als we komen. Groetjes! Daag!’

Verwezen staart Sanne voor zich uit. ‘Ze komen morgen al!’ meld ze Guido die inmiddels de kamer binnen gekomen is. ‘Ze hebben goed nieuws.’ ‘Zouden ze een huis hebben?’ vraagt Guido. ‘Ik weet ’t niet. Ze zouden zich pas voor een huis in laten schrijven als Vincent z’n vaste aanstelling had... Of een huis, zoals jij zegt, of er komt een baby.’ ‘Hoe kom je dáár nu bij Sanne?’

‘Misschien een voorgevoel. Ik hoop trouwens dat jij gelijk hebt! Ze kennen elkaar nog zo kort en hij heeft nog geen zekerheid voor wat zijn werk betreft... Ik ben heel benieuwd! Morgen zullen we het weten.’ In de nacht ligt ze onrustig te woelen en valt pas tegen de ochtend vast in slaap. Guido haalt het stel de volgende avond van de trein. Sanne wacht thuis met de koffie. De begroeting is hartelijk. Vincent en Angela lachen samenzweerderig. Guido en Sanne vragen niets en wachten rustig af tot het moment daar is dat Vincent het geheim onthult met de woorden: ‘Nu zijn jullie vast wel benieuwd naar het goede nieuws? We zullen jullie niet langer in spanning laten. Als alles goed gaat worden jullie begin volgend jaar Opa en Oma. Is dat geen goed nieuws? Vinden jullie het leuk?’ Dus toch! We zullen ze hoe dan ook helpen waar nodig. ‘Je vader en ik hadden het leuker gevonden als jullie een huis hadden en een vaste baan. Je hebt zo weinig zekerheid en op kamers kun je geen kind hebben.’ ‘Dat weten wij natuurlijk ook wel. Gisteren hebben we de zwangerschapstest gedaan. Jullie zijn de eerste die het weten. Maandag nemen we vrij en gaan ons in laten schrijven voor woonruimte.’ Guido knikt instemmend. ‘Hopelijk vinden jullie gauw iets. In de Randstad schijnt het bijzonder moeilijk te zijn maar hoe voel jij je, Angela?’ ‘Goed, ik voel me prima. Toch een teken dat we gezond zijn he?’ ‘Dat is het wél ja.’ klinkt het niet zo enthousiaste antwoord.

Die nacht slapen Vincent en Angela als rozen. Zich van geen zorgen bewust. Guido en Sanne kunnen de slaap moeilijk vatten en draaien zich rusteloos van de ene op de andere zijde. Zuchtend grijpen ze elkaars hand en fluisteren: ‘Hoe moet dat nu? Wél wat ondoordacht, of hebben ze dit bewust gewild?’ Ze komen er niet uit en zien het langzaam licht worden. Heel even doezelen ze weg maar zodra ze ontwaken, dringt de realiteit zich aan hen op. Misschien komt het allemaal nog wel goed. Sanne is realistisch genoeg om te weten dat deze problemen slechts van tijdelijke aard zullen zijn... Als volgend jaar het kindje er is, zullen ze er stapelgek op zijn. Trots op hun kleinkind... Ook de zorgen zullen dan vergeten zijn. Plotseling wordt het haar duidelijk. Dat kleine blonde jongentje met zijn grote blauwe ogen. Ze moet het onbewust geweten hebben.

De half gevreesde klap kwam toch nog hard aan. De chef van het reclamebedrijf kon geen nieuwe klanten werven. Dat betekende dus geen nieuwe opdrachten en daardoor geen werk voor Vincent en in geval van nood hadden ze altijd nog de gratis stagiaire die inmiddels vakkundig door Vincent opgeleid was. Had hij zich daarvoor uitgesloofd en notabene zijn gezondheid op het spel gezet? Juist nu Angela zwanger was zat hij zonder baan! Dit kwam wel heel erg ongelegen. Angela voelde zich niet echt geweldig. Misselijk en slap, besloot zij zich ziek te melden. Zó kon ze niet werken. Vincent schoot snel in zijn kleren, belde de kwekerij en deed zijn verhaal.

Helaas kwam die ziekmelding te laat. Angela had het in 't verleden al vaker af laten weten en hoefde dus nu helemaal niet meer terug te komen. Ook zij was ontslagen. Het slechte nieuws maakte haar depressief. Beiden zonder baan op een dan nu toch nog te dure kamer. Goed, met Vincents spaargeld konden ze nog wel even vooruit maar dat zouden ze hard genoeg nodig hebben voor de eventuele inrichting van woonruimte en een baby- uitzet en dergelijke. 'Woonruimte!' lachte Vincent schamper. 'Als er geen inkomsten zijn hoef je ook niet op een huis te rekenen.' Hij belde naar Brabant, zette zijn problemen uiteen en vertelde meteen dat Angela's moeder graag met Guido en Sanne kennis wilde maken en of het komende zaterdag schikte. Angela's moeder scheen een aardige vrouw te zijn die al veel meegemaakt had en nu ook ongeneeslijk ziek was. Haar tweede, jongere echtgenoot, lag Angela niet bepaald. Vandaar dat ze ook uit huis gegaan was. Eerst reed Guido richting kamer van Vincent en Angela, die zouden uiteraard meegaan voor de kennismaking en tevens als Tom- Tom dienen, die dus niet ingesteld hoefde te worden. De sfeer boven de houtzagerij was bedrukt. Angela zat als een zielig hoopje ellende met opgetrokken knieën op het bankje en staarde in het niets!

Ze had het er nog over gehad, de ongeboren vrucht niet weg te laten halen want; zo redeneerde zij: ‘Dit ongeboren kind, kon wel eens heel belangrijk zijn voor de wereld. Wie weet wat de bedoeling was van deze zwangerschap.’

Vincent; één en al ernst deelde mee dat Angela’s moeder aangeboden had dat het jonge stel wel bij haar in huis kon komen wonen. Dan kregen ze de beschikking over de zolder plus een kamertje voor de baby. Guido en Sanne hadden hetzelfde voorstel, alleen met minder ruimte. Slechts een kleine kamer. In Brabant kwam je echter veel sneller in aanmerking voor een woning en geen wachttijden van zo’n tien jaar zoals in de Randstad, waar Vincent en Angela niet langer door werk aan gebonden waren, leek Guido en Sanne de keus niet zo moeilijk. Dan had je nog die tweede man van Angela’s moeder, waar laatstgenoemde niet echt mee over weg kon. Als Angela’s moeder spoedig zou komen te overlijden en de man een andere en misschien jongere vrouw leerde kennen die bij hem in zou willen trekken, kon het jonge stel door hem, zó op straat gezet worden. Tenslotte waren ze geen familie van hem en wat dan?

De kennismaking verliep allervriendelijkst. Ook die wat aparte man leek zo op het eerste gezicht wel geschikt. Angela's moeder zag er nog bijzonder jong uit voor haar leeftijd en ging hen voor naar de keurig opgeruimde zolder en het eventuele kinderkamertje. Sanne zegt weinig, haar gedachten verplaatsen zich naar die van de vrouw, voor zover dat te peilen zou zijn. Guido verdedigt zijn standpunt wat betreft het wonen in Brabant. De keus is echter aan Vincent en Angela. Het is hun leven. 'Ga dan in elk geval dit weekend met ons mee.' oppert Guido. 'Op je kamer te gaan zitten treuren maakt jullie alleen maar triester, je kunt zo lang blijven als je wilt of tot jullie besloten hebben wat de keus wordt.' Angela's jongere zus, die zich tot nog toe niet in het gesprek mengde, zei openhartig: 'Ik hoop dat jullie voor Brabant kiezen. Ik begin binnenkort aan mijn eindexamen en moet hard blokken. Ik ben bang dat ik me met een baby in huis moeilijk zal kunnen concentreren.' Guido en Sanne hopen dat ook deze mededeling een rol zal spelen in het besluit van Vincent en Angela.

De keus wordt inderdaad Brabant. Voorlopig trekken ze in bij Guido en Sanne. Laurens huurt opnieuw een busje en met elkaar halen ze daarmee alle spullen op uit de kamer boven de houtzagerij en dat is nogal wat. De zolder van Guido en Sanne wordt volgestouwd en de rest moet naar de overgebleven ruimte onder het bed geschoven worden. 't Is maar voor een paar maanden.

Er valt veel te regelen en over twee maanden willen ze al trouwen, in de Randstad. Dit, ter compensatie aan Angela's ma. Wat een geluk dat Vincent al zo lang ingeschreven stond in Brabant. Hij mag zelfs opgeven aan welke woonwijken hij de voorkeur geeft maar bij aanbod van een huis, niet vaker dan drie keer weigeren. In dát geval zal hij weer als laatste onderaan de lijst geplaatst worden. Dat laatste was zeer zeker niet de bedoeling. Ze keken wel link uit!

Na de eerste onwennigheid komt Angela langzaamaan wat los. De band tussen haar en Sanne wordt wat hechter en ze besluiten zelfs samen de bruidsjapon te maken. Angela zal een echte bruid zijn. Samen nemen ze de bus naar Breda en daar worden dan een mooie hoed, lange kanten handschoenen, twee kanten panty's, schoenen en een tasje gekocht. Angela lijkt nu toch weer wat positief en meld: 'Ik ben blij dat ik twee panty's gekocht heb. Het zou net iets voor mij zijn om er gelijk een ladder in te trekken als ik 'm aan doe. Nu heb ik tenminste een reserve.' Na een kop koffie op een terrasje in de zon, checken ze alle aankopen en constateren tevreden dat ze niets vergeten zijn en aanvaarden voldaan de terugreis.

De trouwjapon vordert maar er mist nog iets aan. Angela wil graag een brede heupband met strik maar hoe Sanne ook haar best doet, die strik wil niet mooi vallen, zoals dat heet. Het zweet breekt Sanne uit! 'Angela, Els de Waal, je weet wel mijn vriendin, de vrouw van Peter,

heeft verschillende trouwjurken gemaakt. Die bel ik even, dat lukt haar vast beter!’ Els komt meteen. Met een lap vlieseline en een schaar, doet ze wonderen. Het wordt een prachtige strik. Wat een opluchting! Nu Els er toch is vraagt ze gelijk maar even naar het verlanglijstje van het aanstaande jonge paar. Vincent, die de geheimzinnigheid rond de kleding van Angela maar onzin vindt, vertrekt met broer Laurens naar de stad om chique kleding aan te schaffen ‘en dat’ zo deelt hij mede, ‘krijgen jullie ook pas op de trouwdag te zien.’ De post komt en brengt ze een brief. Dit lijkt een pracht cadeau! Er is hen een eengezinswoning toegewezen met drie slaapkamers. De sleutel krijgen ze weliswaar een maand na de huwelijksdatum maar ze hebben een huis! Deze tijd is nog wel te overbruggen. Vincent haalt voor de avond iets lekkers bij de koffie. Dit moet gevierd worden. Ook Peter en Els worden deelgenoot gemaakt van het goede nieuws. Morgen mogen Vincent en Angela alvast een kijkje nemen in hun toekomstige woning en de huidige bewoners hebben er geen bezwaar tegen als er dan meteen de maten voor vloer en raambekleding opgemeten gaat worden.

De trouwdag nadert en Angela laat weten graag een kapster aan huis te krijgen maar aangezien Vincent onder hetzelfde dak woont wordt Angela gekapt bij de burens, de familie Schalk, welke tevens de ouders van Els zijn. Eveneens hartelijke mensen. De kapster is enthousiast over het feit, dat de bruid zwanger is.